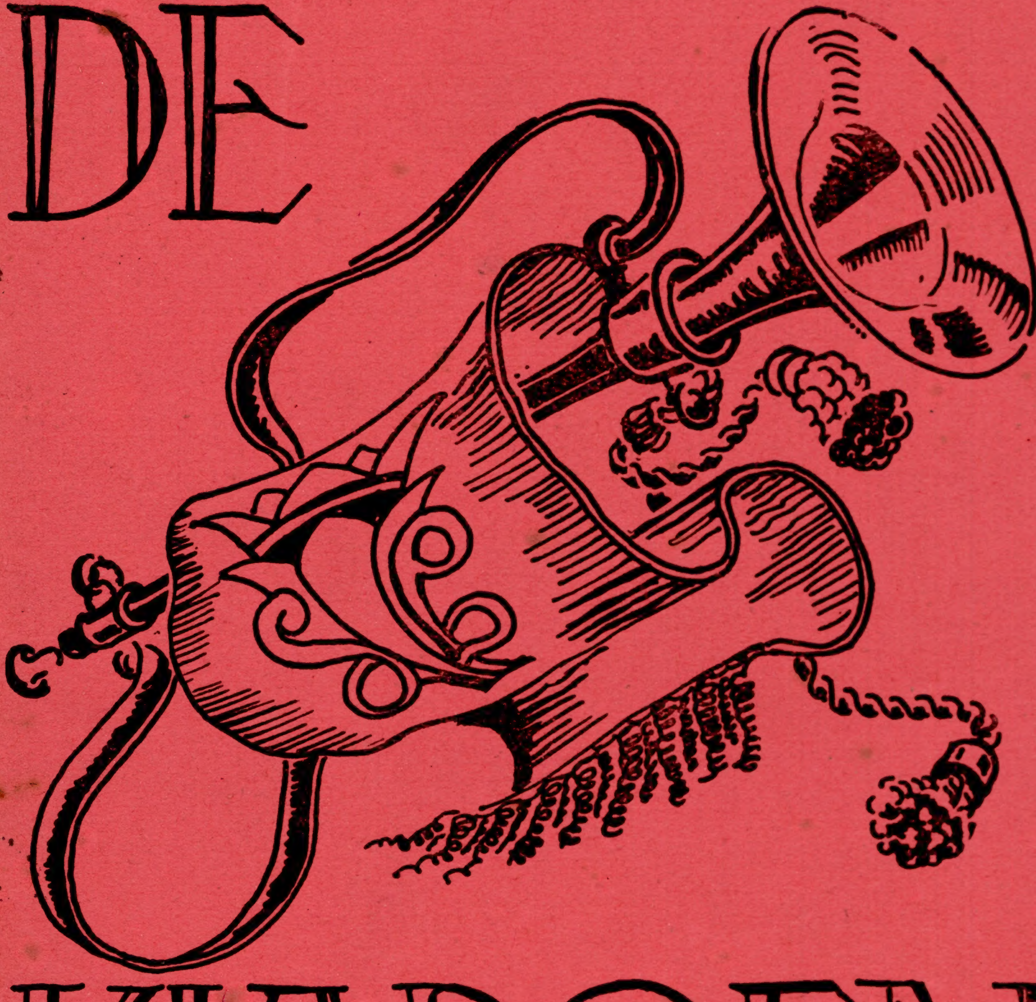
28

DE

KLAROEN

Derde jaargang No. 6 1 Maart 1942

DE KLAROEN

Verantwoordelijk Redacteur H. J. A. Moorman, Markt A 294 Oudenbosch.

Belangstelling

IN ons vorig nummer spraken we bij het overzicht van het clichéfonds over de voortdurende belangstelling, die we van de zijde der oud-leerlingen ondervinden. Ook deze maand kregen we daar weer nieuwe bewijzen van en niet zo maar met woorden, maar door daadwerkelijke steun. Uit het hoge Noorden bereikte ons een brief van den Groninger J. Walraven, die ons meteen een paar raadsels toezond, echter zo lastig, dat je met succes een B-diploma moet behaald hebben om ze te kunnen oplossen. Gelukkig was er ook één bij, dat je een variatie zou kunnen noemen op het vraagstuk van de wolf, de geit en de kool, die over een rivier gebracht moeten worden. We bevelen de oplossing van dit raadsel aan in de belangstelling van onze lezers.

Het is merkwaardig, dat er deze keer zo'n geweldig aanbod was van prijsraadsels, terwijl we, voortgaande in beursstijl, moeten vaststellen, dat Eigen Werk zeer lui in de markt lag, wel vraag, maar zo goed als geen aanbod. Onze nieuwe redacteur Jan Sigfried verzorgt met voorbeeldige trouw het grootste deel van de Kroniek. Ook in dit opzicht is hij een waardig opvolger van den vorigen redacteur, die nog steeds de grootste belangstelling heeft voor ons blad.

Tot ons genoegen kunnen we nog mededelen, dat het Spreekgestoelte warempel nog eens onder het stof vandaan gehaald is, wel niet voor een fel debat, maar voor de beantwoording van een principiële vraag. De wederoprichting van het Spreekgestoelte is voor ons een bewijs, dat de Klaroen telkens weer aantoont, dat ze vol leven is. Eigen Werk ligt nog in winterslaap, maar je zult zien, dat vandaag of morgen ook daarin nieuw leven komt. Daarom geen pessimisme! De Klaroen leve!

Redactie.

rond de schemerlamp

Beminde gelovigen

U moet niet denken, dat zich nog iemand rond Uw schemerlamp schaart. De vrienden, die aanvankelijk dachten hier enige wijsheid te putten, vonden wat praterige, waterige preekjes. 'n Schemerlamp is geen preekstoel. Als je de Klaroen al van alle kanten hebt uitgelezen en je geeuwend klaar bent gekomen met de „raadselafdeling" lees je, als laatste verveling van een druilerige vrije middag het „Schemerlampje."

't Was een klein, vlodderig papiertje, dat bij wijze van bladwijzer in een boek was gelegd, waar ik juist een rustig uurtje uit wilde genieten. Spelenderwijze verfrommelde ik het met mijn vingers en tuurde 't na, toen het de in prullenbak verdween. Ik bedacht me of het niet aardig zou zijn nu de laatste knalmop hier neer te schrijven of de meest recente geestigheid uit de „Enkhuizer-almanak." In mijn gestreelde geest hoorde ik de Ulo-aula al daveren: Heb je de laatste schemerlampmop al gelezen? Knal, zeg!

Toen viel mijn oog op een klein beeldje, dat rustig over al de rommel van het tafeltje heenkeek. 't Stond juist in de lichtkegel van de lamp. Welke gedienstige hand 't daar neergezet had, weet ik niet, maar 't was geen toeval:

Overwin je schuchterheid maar eens - zo scheen het ernstig te vermanen - de jeugd mag wel eens iets horen over Christus' voedstervader. Preek niet over mij, maar breng ze bij mij thuis te Nazareth. Ik zal ze mijn vereelte handen tonen om Christus' wille. Ziet de soberheid van mijn woning, en heerst er geen volmaakt geluk? Kom mee, naar mijn werkplaats. Vind er alles niet primitief en oerouderwets, maar beluister de kadans van de arbeid: zo volkomen voor alle eeuwen, dat Jezus zelf hier gaarne arbeidt. Rust even uit voor de deur van mijn huis en hervindt hier de sfeer waar de wereld naar smacht: vrede, liefde, huiselijk geluk.

Sterke Werkman, tere Vader,
Schat van Jezus, kom en nader
ons met Uwe lijdzaamheid,
Sterke deugd en . . . „strijd bereid."

OVER MUZIEK

ALTIJD wordt er met een tikje spanning uitgezien naar de kunstenaars, die voor ons zullen optreden in de serie opvoedkundige concerten „Een Uur Muziek." Vooral op 12 Febr. l.l. was die benieuwdheid goed merkbaar. Ten eerste, omdat het concert al eens uitgesteld was en ten tweede, omdat de violist Willem Noske zou spelen. Het grenst aan sensatie om eens kennis te maken met de kunst van een jeugdig musicus, van wien bekend is, dat hij op zijn elfde jaar een vioolconcert van Bach en op dertienjarige leeftijd het zeer moeilijke vioolconcert van Tschaikowski speelde. Het is niet verwonderlijk, dat het optreden van een wonderkind, dat reeds jaren geleden als solist met de beste orkesten speelde, de nieuwsgierigheid in hoge mate opwekte.

Al is hij nu al in zijn vier en twintigste jaar, toch viel zijn jongensachtige optreden in het bizonder bij de toelichtingen sterk op. Maar zodra hij de viool onder de kin stak, was alle jongensachtigheid geweken en kwam het gehele auditorium, jong en oud, onder de indruk van zijn groot kunstenaarschap.

De titel van dit Uur Muziek was: De variatie. De variatie is een muzikale vorm, die in beginsel helemaal niet moeilijk te begrijpen is. In haar eenvoudigste vorm bestaat de variatie uit het telkens anders begeleiden van eenzelfde thema of melodie en als zodanig komt ze in elk muziekstuk, hetzij symphonie, hetzij sonate, geregeld voor. De mogelijkheid tot variëren van een thema is haast onbeperkt, maar dat de variatie zeer ingewikkeld kan worden, merkten we het beste aan de door Hans Osiek op de piano gespeelde variatie op een Noors thema, door hemzelf gecomponeerd.

Vroeger hebben verschillende pianisten ons al eens voor de grap laten horen, hoe een beginneling een melodie begeleidde. Dat was dan ook een variatie, maar een slechte en stuntelige. Des te sterker kwam dan de schoonheid uit van de begeleiding door bv. Chopin gecomponeerd.

Willem Noske speelde met begeleiding La folia van A. Corelli, een componist, die leefde van 1653 - 1713. Het klonk prachtig. Niet alleen de kunstenaar speelde volmaakt, maar ook het oude instrument (een Guarneri) droeg veel bij tot de schoonheid der uitvoering. Het klinkt wat naïef, dat in oude muziekstukken aan den violist gelegenheid gegeven werd om in een cadans met moeilijke dubbelgrepen, flageolettonen en dgl. zijn meesterschap op de viool te bewijzen.

In ieder geval konden we in die passage zijn volkomen technische beheersing van het instrument bewonderen. In de Slavische dansen van Dvorak en de Spaanse dans van M. de Falla kwam dit m.i. nog meer uit. Het grootse van zijn spel bestond hierin, dat hij de stukken speelde met een prachtige volle toon in een van het begin tot

het einde volgehouden spanning. Grote moeilijkheden, die bij minder sterke spelers vaak de schoonheid van de toon hinderen, nam hij spelend. Daardoor werd de eenheid bereikt, die elke goede componist in zijn compositie legt.

Als we nog eens terugzien op de concerten, die we al gehad hebben, dan constateren we met grote voldoening, dat de organisator van deze concerten telkens een zeer gelukkige keuze deed uit de vele uitstekende musici, die Nederland telt. Het gestelde doel werd dan ook bereikt. Dit doel was niet, musici op te leiden, maar luisteraars te maken tot echte muziekliefhebbers. En we menen te weten, dat bij vele jongens meer en meer het besef doorbreekt, dat de muziek iets prachtigs is, dat het hele leven door een edel genot kan schenken. Van de muziek geldt, wat voor alle dingen geldt, die men in zijn jeugd leert: ze wordt een bron van voortdurend genot in het moeilijke leven van den volwassene en een troost in de ouderdom.

Leer dus met aandacht luisteren en laat degenen, die zeggen, dat het allemaal niks is, maar praten. Er zijn mensen, die niets zien van de schoonheid van de natuur en het leven, er zijn mensen, die geen goede schilderij van een minderwaardige kunnen onderscheiden; er zijn ook mensen, die geen smaak hebben in goede muziek. Al deze mensen missen iets, wat hen gelukkiger zou maken. Bij sommigen ligt de oorzaak hierin, dat ze in hun jeugd niet geleerd hebben iets moois te genieten. Wij zijn gelukkig wel in de gelegenheid. Dat de meeste jongens die gelegenheid benutten, blijkt uit de luisterstille aandacht bij de concerten. Het mooiste resultaat evenwel zou zijn, als een begaafde jongen er door aangespoord werd om zelf daadwerkelijk de muziek te gaan beoefenen.

eigen werk

avond op de gracht

LANG geleden, in de tijd, toen alle lantaarns en lampen nog vrij konden branden, liep ik 's avonds, vooral in de winter nog eens een „straatje" om. Het was in die drukke, smalle straten in de binnenstad altijd zo gezellig. Overal hel verlichte ramen van restaurants en winkels. Op tal van plaatsen schreeuwden reclames, door schijnwerpers verlicht. Boven de ingangen der bioscopen en theaters werden filmen aangeprezen als de beste en de mooiste.

Hoog boven dat drukke gedoe flikkerde zacht en rustig een grote lichtreclame voor „Blooker's cacao." Heerlijk gezellig! Maar toch

sloeg ik altijd weer een zijstraat in. En door een paar stegen kwam ik dan op een gracht.

Stil en statig, in het licht van enkele straatlantaarns, stonden daar de zware bomen langs het water. En iedere keer als ik over een hoge, steile brug kwam, bleef ik er staan. Met mijn ellebogen op de leuning van de brug, keek ik neer in het stille, donkere water. Het leek erg ver, als ik dan een trambel hoorde klingelen, als een claxon toeterde.

Zacht klotsten heel kleine golfjes tegen de stenen walkant. Een enkele maal kwam daarbij nog een onregelmatig geklots. Ver weg eerst nog. Dan kwam dat steeds dichter bij, tot eindelijk een glimmend-zwarte massa op het water zichtbaar werd. Een late kolenschuit met hier en daar een klein lichtje op de grote hoop. Moeilijk duwden een of twee mannen de schuit vooruit met een duwstok. Langzaam verdween de punt, de hoop kolen en eindelijk ook het lange roer onder de brug. Dan wachtte ik tot 't geklots niet meer te horen was.

Een fietser op de brug, een klok in de buurt vaagde dan al gauw de stemming weer weg. Dan liep ik weer door. Het is koud als je stilstaat! J. S.

„Zeg jô," zei een Broeder, „speel jij eens voor Rebecca en haal een glas water."
„Goed, frère, maar wie is de kameel, die gedrenkt moet worden?"

DE WEG TERUG

ZWIJGEND zit hij in zijn hoekje, starend naar het Hollands landschap, dat daar snel voorbijschuift. St. Louis met zijn koepel, zijn klassen, speelplaatsen en luidruchtige jongens is al ver achter. Acht jaar lang is hij daar geweest, in acht jaar tijd is hij met het hele huis vertrouwd geraakt en weer is er een mijlpaal in zijn levensweg bereikt. Voort dendert de trein. Weiden vliegen voorbij' dijken met hun oude wilgen schuiven weg. Voort jaagt de trein: Moerdijk, Brabant geeft daar zijn laatste groet. Voort raast de trein. Steden en dorpen vliegen voorbij en in de verte komt reeds het einddoel: Amsterdam.

Langzaam maakt de boot zich los van de kade. Mensen wuiven en roepen hun laatste groet. Zwijgend tuurt hij in het grauwe havenwater. Om hem heen klinkt het afscheidsgeschreeuw, maar ook staan er velen, zwijgend en stil met een flauwe, droeve glimlach om de lippen. Langzaam schuift de boot door het Noordzeekanaal, aan beide zijden sappige, groene weiden. In de verte draait een windmolen. Hollands Glorie . . . . .

IJmuiden glijdt weg, nog een laatste afscheidsgroet aan Holland, dan laten de slepers los, de boot trilt en „halve kracht, vooruit" klinkt het commando. Het schip draait langzaam zijn boeg naar het

Zuiden en dan: „volle kracht vooruit. . . . . .”

De zon zinkt zacht weg, in het eeuwig deinende water. Het boegwater bruist, een paar meeuwen stoten hun laatste afscheidskreet uit en gooien hun roer om, weer naar Holland. Even steken ze nog als witte stippen af tegen de rossig rode hemel en verdwijnen plotseling. . . . .

Het is reeds donker, maar nog steeds staat hij daar aan de railing, een onbewegelijke, zwarte silhouet. Het hoofd gebogen, de schouders hoog opgetrokken, de handen om de railing gekneld, zo staat hij daar, een eenzame figuur op het lege dek. Hoort, hij neuriet: „Vaarwel, mijn dierbaar St. Louis, vaarwel!” De zee ruist, sterren flikkeren aan de hemelkoepel en de maan rijst.

Het is de weg terug. Kembang Djawa.

Wat is het verschil tussen een wollen deken en een stoomwals?
Weet je dat niet?
Ga er maar eens onder liggen, dan zul je het verschil wel merken.

Kalianda in tropenmorgen

Zachtjes ruist de zee, geheimzinnig kabbelen de golfjes. Hoog boven tintelen de sterren. Kalianda sluimert.

De kalong is reeds verdwenen, het loopt tegen de morgen. Een uil gaat met trage vleugelslag weer terug naar haar nest, geruisloos en geheimzinnig de donkere nacht in. De wind suist, de sterren twinkelen. Het wordt morgen. De palmen wuiven zacht op en neer in de morgenwind, ze staan als hoge sombere silhouetten in de korte dageraad. Het wordt steeds lichter in het Oosten. Langzaam kleuren de toppen der bergen zich rose, rood, purper. Hoger stijgt de zon, heller wordt het licht, de duisternis wijkt, het rood verglanst, de palmen wuiven. Hoog in de lucht zeilt een gier, een zeemeeuw wiekt met lome slag langs het strand, de zee zingt, dromerig zacht, geheimzinnig lokkend. . . . .

Het wordt dag. Kembang Djawa.

Reeds vroeger plaatsten we „Kalianda in tropennacht.” Nu komt „Kalianda in tropenmorgen.” Vooral in deze koude tijd is het prettig, te weten, dat er ook nog zoiets als warmte bestaat. — Red.

C.F.C. TIARA.

Al weer een maand voorbij!
Een maand zonder uiterlijke actie van de C.F.C. maar naar we hopen, met veel innerlijke actie. Zoals jullie wisten bestond er een

plan om de Thomas Moreclub te inviteren en eens te zien wat wij nog van die club konden leren. Maar door allerlei strubbelingen, is er tot nu toe nog steeds niets van gekomen. Herinner jullie je nog wat Br. Overste in het begin van dit trimester zei? Over de verslapping, die in de C.F.C. zou komen, ging dit.

Jongens laten we toch proberen om die woorden geen waarheid te doen worden. Het ligt alleen aan ons zelf.

De C.F.C.'ers van de 3e Ulo kennen wel het Engels gedichtje: „If" Het zegt in het kort: als je jezelf blijft in alle omstandigheden; als je je niet door succes of tegenslag laat beïnvloeden; als je moedig opnieuw durft te beginnen, als het mis is geweest; als je je deugd weet te bewaren:

„Yours is the earth and everything that's in it,
And - which is more - you'll be a man, my son!
(R. Kipling)

Alg. Schrijver, C. J. K. Quick.

Yours is the earth: Wat een zegen zal het dan wezen als het allemaal kerels uit één stuk zijn. Als de aarde veroverd was door jongens, die weten wat ze willen en willen wat ze weten!
Yours is the earth: Maar dat brengt zijn ontzaglijke verplichtingen mee: we zullen er verantwoording over moeten afleggen aan wie nà ons komen. 't Gericht der geschiedenis is streng.
Yours is the earth: Kerk en Vaderland zien met gespannen verwachting naar wie de aarde bezit: steunpilaren of zandzakken; herders of schapen; wijzen of dwazen. E. V.

chanson triste

Geef ijs of sneeuw, maar niet dit dooie dooien!
'k Heb lust om alles naar de maan te gooien
In plaats van letters op papier te strooien.

Hoog in de lucht het zondoorlichte blauwe,
En in de klas het akelige grauwe
Van op som vier of vijf te moeten knauwen.

Terwijl op stal de luie koeien loeien,
Moet ik me stijf op Frans en Duits vermoeien;
En krijg nòg drie voor mijn ellendig knoeien.

Nu op de wijde zee de meeuwen schreeuwen,
Zit ik al eindeloze lange eeuwen
Op wis- en meet- en menskunde te geeuwen.

Plots is een zonnestraal in mij gekoma;
Want haal ik straks een goed en mooi diploma,
Dan krijg 'k een fiets van mijne lieve oma!

Dan rij ik blij van Noord naar zonnig Zuien;
Ik stoor me niet aan felle regenbuien,
Want eind'lijk is hij vrij, die Jan . . . . . de luie!

TEGENZANG

Dit rijmen van den luien Jan
Is hem wel te vergeven;
Slechts hij heeft vreê met 't leven,
Die nu en dan diep zuchten kan. Red.

Wat is de overeenkomst tussen een drenkeling in volle zee en een Ulo-candidaat, die niet studeert.

Ze zijn allebei voor de haaien!

---

het lokkende eiland III

Avonturenverhaal door Hans Köster.

HET was een extra mooie morgen, en door het lichte windje voortgedreven, voer het bootje van Dick en Tom over het meer, in de richting van de rivier. De zon verdreef met haar eerste stralen, de nevelsluiers, die nog op het meer hingen. De vogelwereld ontwaakte en overal in het rond klonk het gekweel en gekwetter van de gevederde zangers. Waar het bootje verscheen, vluchtten kudden van wouddieren onder de beschuttende stammen van de bossen. Dick zat achterin en bediende het zeil en het roer, terwijl Tom voorin zat en door zijn verrekijker het water afspeurde, teneinde hun slachtoffers te ontdekken. Ze zagen er hier in het meer echter geen. Doch eenmaal op de grote rivier aangekomen, zagen ze tientallen krokodillen zich liggen koesteren in de ochtendzon.

„Kijk," zei Tom „laten we naar dat eilandje gaan, dat zit vol." En zo was het ook. Dichterbij gekomen, bleek het eigenlijk een grote zandplaat te zijn. Terwijl de ene helft onbegroeid en kaal was, scheen de andere wat vruchtbaarder te zijn, tenminste er groeiden wat varens, enige struiken en een paar bomen. Het kale stuk nu was druk bezet door zonnebadende krokodillen en op deze besloten ze jacht te gaan maken. „Hoe zullen we dat nu doen?" vroeg Dick „als we plotseling vanuit de struiken te voorschijn komen, storten ze zich misschien wel allemaal tegelijk in de rivier en als we ze vanuit het watar aanvallen, bestaat er grote kans dat ze die bosjes daar ingaan. Nee, we moeten ze insluiten en van twee kanten aanvallen. Breng mij maar even naar de achterkant van het eilandje,

dan zal ik ze vanuit de struiken aanvallen. Jij moet omzeilen en als je recht voor ze bent, schiet je, maar raak ze alsjeblieft op de goede plaats." ,,Ja, ja, wees maar niet bezorgd over mij, maar denk liever eens aan je zelf. Als die beesten nu eens helemaal niet bang zijn voor mensen, en je aanvallen, wat dan?" ,,Oh! dan klim ik wel gauw in een boom." ,,Dat is alles goed en wel, maar wees in 's hemelsnaam voorzichtig."

Even later schuurde de boot over het zandige strand en Dick sprong zwaar gewapend aan land, terwijl Tom weer verder zeilde. Dick sloop nu voorzichtig naar de grens van de bosjes, waar hij de open zandvlakte goed kon overzien, hij haalde de haan van zijn buks over en wachtte in spanning op het verschijnen van de boot. Na een paar minuten verscheen deze en Tom zwaaide met zijn buks naar Dick, welke groet hij beantwoordde door op te springen, de buks aan de schouder te leggen en los te branden op een grote, zware krokodil, die dicht in zijn nabijheid lag. Hij raakte het dier goed, vlak achter het oor. Maar toen hij gauw nog een andere krokodil wilde raken, miste hij bij deze de goede plaats en trof hem in de half geopende bek. Dol van pijn vloog het beest naar hem toe. Dick wachtte het niet af, hij zette het daarentegen op een lopen en rende zo hard hij kon naar de naast bijzijnde boom. Onder het lopen hoorde hij nog twee maal het knallen van Tom's buks. Hij waagde het even achterom te kijken en bemerkte tot zijn ontsteltenis, dat het dier reeds vlak achter hem was. De boom kon hij zo onmogelijk halen, hij moest het dier op een andere manier zien kwijt te raken. Daarom rende hij plotseling terug en werkelijk het monster schoot een heel eind door, maar dan draaide het ook onmiddellijk en begon de achtervolging opnieuw. Dick liep zoals hij nog nooit had gelopen, hij begreep echter heel goed, dat hij het zo niet lang meer kon volhouden. Zijn zij brandde als vuur en hij snakte naar adem. Weer keek hij achterom en zag dat het beest ook langzamer liep, zeker had Tom hem ook nog geraakt. Plotseling struikelde Dick en sloeg met een luide gil van pijn, maar vooral van schrik, tegen de grond. Hij begreep dat hij verloren was, als er niet plotseling een wonder gebeurde. Zijn leeggeschoten buks klemde hij nog in zijn hand, maar zijn revolver had hij nog niet gebruikt. Hij rukte hem uit de holster en knalde los. Drie kogels vlogen de opengesperde muil van het monster binnen, maar nog schoot het in zijn vaart door. Daar was het vlak voor hem, in een onderdeel van een seconde zag hij de grote tanden van het dier, en het bloed dat in een brede straal uit de muil naar buiten droop. In zijn hevige angst verloor hij bijna zijn bezinning. Hoe hij er toe kwam wist hij later zelf niet meer, maar plotseling schoot zijn hand, vooruit en plaatste hij de buks verticaal in de opengesperde muil. Dan kreeg hij een klap tegen zijn hoofd, hoogstwaarschijnlijk van de onderkaak of een der poten van het monster en verloor het

bewustzijn.

Toen hij weer bijkwam lag hij op zijn eigen bed in de hut en zag hij Tom, die voor het potkacheltje druk doende was het maal voor hen beiden te bereiden. Te zien aan de gesloten vensters en het brandende licht was het al avond. Nu keek Tom op en bemerkte dat zijn lotgenoot de ogen geopend had en verbaasd rondstaarde. „Ha, oude jongen," riep hij, zich op de rand van het bed neerzettend, „ben je weer een beetje bij je positieven? Sjonge, sjonge, wat zat ik in angst en ik kon geen hand uitsteken om je te helpen. Hoe voel je je nu? Hij schijnt je nog aardig te hebben geraakt, te oordelen naar de buil op je hoofd." „Ik voel me nu weer heel goed; een beetje hoofdpijn, maar dat is ook alles," antwoordde Dick. „Vertel me nu eens precies wat er verder gebeurd is." „Nu om kort te gaan," begon Tom zijn verhaal. „Ik zag jou schieten en toen hard weglopen met dat beest achter je aan; sjonge, sjonge, dat loopt mis, dacht ik zo. Ik schoot dus ook een paar kogels af op dat beest van jou, en ik geloof dat ik hem ook wel goed geraakt heb, maar het was nog niet genoeg en dus wilde ik aan land springen en hem van achter aanvallen. Ik gooi dus mijn roer om en zet naar wal koers, maar wat gebeurd er? Onder veel geplas en geblaas komt daar een andere krokodil op mijn schuitje aanschieten, waarschijnlijk was het de echtgenoot van het dier dat ik aangeschoten had, voor jij dat experiment uithaalde. In alle geval hij richtte zich half op, en sloeg zijn vreselijke tanden in de rand van de boot, mijn buks was leeggeschoten, maar mijn revolver had ik nog, ik plaatste deze dan ook op zijn oog en trok af, maar het dier hield nog altijd vast. Misschien was het ook al wel dood, maar in mijn zenuwachtigheid schoot ik maar door, mijn hele revolver leeg. De boot was onder al deze bedrijven door op het strand gelopen en ik sprong zo gauw mogelijk aan land en rende naar de plaats, waar ik jou het laatst had gezien. Hier aangekomen, zag ik echter niets, maar toen ik even rondkeek, zag ik een honderd meter verder een krokodil met wijd opengesperde bek. Ik laadde snel mijn buks en sprong naar het dier toe. Naderbij gekomen zag ik echter dat het dier iets in de bek had en dat het zich niet bewoog. Hij was zo dood als een pier en jouw buks stond als een stut in zijn bek. Nu zag ik ook jou liggen, vlak onder de kop van het monster. Ik trok je er onmiddellijk onderuit en onderzocht je. Je leefde nog, zoals je nu zelf wel bemerkt zult hebben, alleen had je een stevige knobbel op je hoofd. Ik bracht je naar de boot en bemerkte dat de krokodil nog steeds aan de boot hing. Met de bijl sloeg ik zijn tanden uit de boordrand los, wat nog een heel karwei was, ze zaten er helemaal in. Nu wilde ik de andere drie dieren ook in het water brengen en ze zo achter de boot aan naar huis slepen. Dit was echter geen makkelijk werk, daar ze veel te zwaar waren. Ik vilde ze dus maar op de plaats zelf en heb de huiden heel goed schoongemaakt en uitgehangen. Daarna laadde ik ze in de hoot en zeilde met jou als levenloze passagier naar huis. Ziezo nu weet je wat ik beleefd heb en nu wil

ik het jouwe ook wel eens weten." Dick vertelde zijn avontuur en aan het einde kon Tom niet nalaten op te merken: „Nu denk ik dat je nu wel niet meer zult durven beweren, dat krokodillen voor de mensen op de vlucht slaan." Hierop wist Dick geen antwoord.

wordt vervolgd.

het spreekgestoelte

VRAAG: Al verschillende keren heb ik gehoord, dat je sport en spel niet alleen moet beoefenen voor ontspanning, maar ook ter ere Gods. Ik begrijp, dat niet goed. Hoe moet dat dan?

ANTWOORD: De vraag is, wat je noemt, op de man af. Ik zal trachten het antwoord ook zo te doen zijn.

Gelukkig is het echte Christendom zo eenvoudig, dat het zelfs aan kinderen duidelijk te maken is, ja, ik durf zeggen, dat kinderen het dikwijls beter begrijpen dan grote mensen. Welnu:

God heeft zon, maan en sterren, en de aarde met al wat zij bevat, geschapen tot Zijn eigen verheerlijking.

De levenloze natuur verheerlijkt God onbewust door aan de wetten te gehoorzamen, die God erin gelegd heeft.

Een plant verheerlijkt God onbewust door te groeien en te bloeien en vruchten te dragen. De dieren verheerlijken God onbewust door te leven, op te groeien, zich te bewegen volgens het instinct, dat God hen ingeschapen heeft. De levenloze en levende natuur kunnen niet anders doen dan ze doen.

Uit zout vormen zich zoutkristallen; aan een rozenstruik komen rozen (en geen tulpen). Een tijger kan niet gaan leven als een schaap. En een bloem kan niet blaffen. Ze zijn niet vrij om te doen en te laten, wat ze willen, eenvoudigweg, omdat ze geen verstand en vrije wil hebben.

De mens heeft de gaven van verstand en vrije wil wèl en hij is de koning der schepping, omdat hij alleen van al het geschapene God de hoogste eer kan brengen. Zijn vrije wil stelt hem evenwel in staat om te weigeren, God te verheerlijken.

Wij, Katholieke jongens willen God wèl ere brengen. Daarom doen wij het goede en laten het kwade, want alleen door het goede verheerlijken we God.

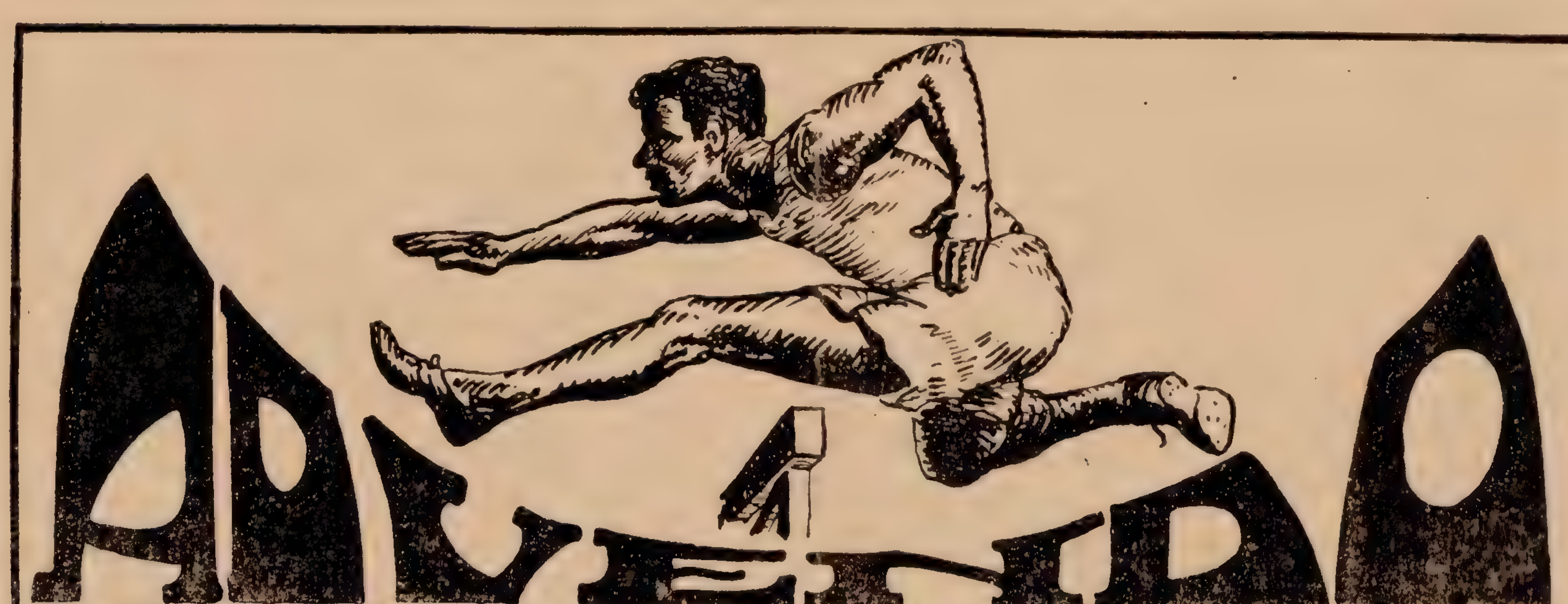
Na deze inleiding komt natuurlijk de vraag: Kan ik God eren door te spelen? En het antwoord is volmondig: ja!

Kijk eens naar kinderen, die nog niet tot de jaren van verstand gekomen zijn. Wat doen ze? Altijd spelen ze (als ze niet slapen). Het spel is hun ingeschapen. Het kinderspel ontwikkelt het menselijk lichaam, het brengt vaardigheid, opmerkzaamheid en lenigheid

bij en vooral het brengt het lichaam in die heerlijke toestand, die we gezondheid noemen. Ook voor ons, jongens, die tot de jaren van verstand gekomen zijn, is het spel de meest geëigende wijze om het lichaam vaardig, lenig, sterk en gezond te maken. Ik las eens in een boekje, dat het voor een jongen een godsdienstige plicht is door lichamelijke oefening (spel) zijn lichaam te ontwikkelen en gereed te maken voor de inspanningen, die in de arbeid van een volwassen gevraagd worden. En het is waar. Het edelste deel der stoffelijke schepping, het menselijk lichaam, vormen en oefenen is een natuurlijke daad van Gods verheerlijking. Ons lichaam is een onvergelijkelijke gave van den Schepper. Het is een prachtige taak om dit lichaam rein te bewaren.

Iedereen kent de tekst uit de H. Schrift: Hetzij gij dan eet, hetzij gij drinkt, hetzij gij iets doet, doet alles ter ere van God. Als een jongen dus bidt: „Lieve Heer, ik zal vandaag goed studeren om mijn geest te ontwikkelen en flink spelen om mijn lichaam gezond, schoon en sterk te maken," dan is zijn spel, zijn studie en heel zijn leven een verheerlijking van God en nog wel juist die verheerlijking, welke God van jongens vraagt.

Speelt dus ter ere Gods en vermijdt daarbij alle kwaad.

avendo-babbeltje

Me dunkt er zal geen ingezonden stuk op volgen als ik beweer, dat we dit jaar op een ouderwetse winter zijn getracteerd. Januari en ook de afgelopen maand gaven doorlopend een thermometerstand van tien graden en meer vorst te zien, wat bij de schaarste aan brandstof nu juist geen bof genoemd kan worden. Temeer viel het ditmaal een ieder uit de hand, omdat het zich in den beginne liet aanzien, dat het dit jaar echt kwakkelen zou worden. Koning Winter heeft stevig geregeerd, maar nu ik dit krabbeltje schrijf, hoor ik het regelmatig vallen van waterdruppels en lekt onze aula onheilspellend. Maar is dit ook het onfeilbaar teken, dat er weer milder weer op komst is? Februari bezorgde ons lawines sneeuw, die aanleiding

werden voor de traditionele fortenbouw, die heel wat rumor in casa bracht. Volledige veldslagen werden er tussen Ulo en Handel geleverd en het was een lust om te zien, dat de jongens van heden nog steeds beschikken over een grote dosis beleid en dapperheid als het er op aankomt het eenmaal gestelde doel te bereiken. Sjonge, sjonge wat trokken ze er op los en geen der medespelenden liet zich de kaas van het brood eten. Wat is de winter voor jonge mensen toch een heerlijke tijd, afgezien van de schaduwzijden, die nu eenmaal alle aardse dingen aankleven.

Als gevolg van de hierboven besproken situatie lag onze sportbedrijvigheid geheel stil, maar een aantal jongens, een veel belovende kern heeft deze gelegenheid met beide handen aan gegrepen, om de middagen, die gedwongen huisarrest gaven, nuttig en aangenaam door te brengen met tekenen, een bezigheid, waar vooral toekomstige étaleurs veel plezier van kunnen beleven. Wij twijfelen er niet aan of dit soort amusement heeft op onze Ulo een schone toekomst als de eerste tentoonstelling van het gepresteerde werk zal zijn gehouden. Het spreekwoord: Als er één schaap over de dam is, dan volgen de anderen vanzelf, zal dan, daar ben ik zeker van, weer bewaarheid worden. Vooral onder de jongere leden is hiervoor nu reeds veel ambitie. De jongere leden worden oudere en zo is de toekomst verzekerd. Ik vind het voor de lange wintermaanden een van de mooiste en nuttigste vormen van afleiding in het zo eentonige leven van alle dag, en juist die soorten van amusement zijn bijzonder geëigend om de belangstelling voor het clubleven levendig te houden in die tijden van het jaar, dat er van een gezond buitenleven geen sprake is.

Ik eindig dan ook met de wens, dat velen onzer leden de tekenstift ter hand zullen nemen en zich een vaardigheid en kunde zullen eigen maken, waarvan ze in later jaren niet alleen plezier maar ook onverwacht voordeel zullen hebben. Br. Edmundus.

Maandag 26 Januari en volgende dagen. Sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw. Het is om nijdig te worden. Een strijdbare geest maakt zich van de jongens meester. Sneeuwforten worden gebouwd, bestookt, veroverd en weer afgebroken. De vijanden wrijven elkaar met sneeuw zo grondig in, dat ze zich 's morgens niet behoeven

te wassen. Ze wassen elkaars oren en drogen elkaar grondig af, al is het dan ook op een nette manier van „afdrogen."

Als alle sneeuw tot ijs geworden is, worden de gevechten op hoger bevel gestaakt vanwege het levensgevaar, dat verbonden is aan eventuele „treffers." Eenzaam en onoverwonnen staat de Ulo-ijsburcht, van de andere forten zijn alleen de fundamenten nog over.

Br. Vitalis trotseert ijs en sneeuw om met zijn getrouwe globetrotters de witte wereld in te wandelen. Hij raakt verdwaald en komt onder de wollen dekens van de ziekenzaal terecht. Als hij ontdooit is, verschijnt zijn glundergezicht weer in Ulonesië.

„Wandelen, frère?" „Nee dank u!"

Zondag 1 Februari. De Klaroen verschijnt. Och arm, wat is ie magertjes geworden! En zijn Zondagse pakkie hebben ze ook al uitgetrokken. Enfin, tijdens de oorlog is het geen schande, als je er wat sjofeltjes uitziet. Stil maar, niet huilen, je blijft **onze Klaroen.**

's Avonds worden we verdreven van haard en hof, doordat de Middencour te gast is in onze aula tot het bijwonen van het toneelspel: Jaap of De liefde in een vergeten leven. Zulke smartelijke titels, daar kan ons tedere Ulohart niet tegen. Dan snotteren we te veel. Dus maar in ballingschap. We treuren niet, maar zingen ons vrolijke lied in de speelzaal van de Middencour. Onze dreunende stemmen hebben geen schade toegebracht aan muren of ruiten. Althans rapporten daarover blijven uit.

Maandag 2 Februari. Maria Lichtmis.

Br. Theophile speelt met zijn knapenkoor (waar blijkbaar kolossale knapen lid van zijn) een tweetal aardig verzorgde en goedgespeelde toneelwerkjes: Samuel de fluitspeler en Tijl Uylenspiegel bij de Kalief van Bagdad.

Bij het laatste stukje was de lach niet van de lucht. We dachten dat Kaliefen wrede regeerders waren, maar het zijn grappige kerels, die van een lolletje houden. Als de oorlog afgelopen is, zullen we proberen een jong Kaliefje op de Ulo te krijgen, dan kunnen we nog eens gein hebben.

Waar waren de Broeders? Wetenschappelijke bezigheden, meneer!

Zaterdag 7 Februari. Wat moet de derde Ulo doen, huilen of lachen? Br. Rodriguez heeft griep en wij hebben . . . de bof!

Met de hem eigen snelheid werkt hij dit griepje af en verschijnt 's Zondags weer, zodat ons „boffen" ook maar van korte duur is geweest.

Dinsdag 10 Februari. Eindelijk is de dooi ingevallen. De cour wordt vijver.

Woensdag 11 Februari. Dat van die dooi van gisteren was maar een grapje van de weergoden. Het vriest weer en de cour is een ijsbaan.

Donderdag 12 Februari. Schoolconcert door Willem Noske, viool en Hans Osiek piano. Zie het art. Muziek.

Vrijdag 13 Februari. Wat is er toch gaande met het weer. 's Morgens schijnt de zon, na de middag verdwijnt ze achter de wolken

en tussen 4 en 6 uur krijgen we twee stormpjes in zakformaat. Trek baggerlaarzen aan, gewijde grond der Vaad'ren!

Zaterdag 14 Februari. De cour lijkt wel de binnenplaats van een strafgevangenis met dwangarbeiders. Tientallen individuën staan met zware stokken op ijslagen te hakken. Al gauw lijkt de cour een opgebroken straat. De stukken vergeet men echter op te ruimen, zodat ze de volgende dag weer vastgevroren zitten. Eén bui regen doet meer dan honderd dwangarbeiders. Maar waar blijft die regen toch?

Zondag 15 Februari. Plotseling is vanmorgen de ontdekking gedaan, dat Br. Edmundus twaalf en een half jaar surveillant is op de Ulo. Een kleine huldiging kan niet achterwege blijven. We hopen dat de koperen surveillant het zilver mag bereiken. En mocht hij het gouden jubilé vieren, dan voert hij gezag over onze kleinkinderen. Maar dat heeft de tijd nog.

Om half drie komen enige turners uit Heerle bij Wouw en geven hun toeren ten beste. Vooral aan het rek zijn het echte acrobaten.

's Avonds speelt de tweede Ulo ter inleiding van Vastenavond: De man met het litteken. Br. Anastasius ontpopte zich daarin als een zeer gevaarlijk individu, in welke hoedanigheid de Broeders hem helaas niet konden zien. Waar waren ze? Vierden ze carnaval op de Middencour? Of hadden ze weer wetenschappelijke besognes?

Dinsdag 17 Februari. Nu is het werkelijk Vastenavond, de dag vóór Aswoensdag. Er zijn geen oliebollen. Nu ja, dat bespaard ons vettige vingers. Toch hebben we een bescheiden tractatie gehad.

's Avonds komen oudergewoonte de Kwekelingen voor het voetlicht. Eerst spelen ze: Een eeuw achter, van Godfr. Bomans. Het valt geweldig in de smaak. In het eerste bedrijf zijn Pim en Ans de knal - moderne typen, echt leuzig (ik schrijf dit woord aldus om niet te verraden van welk woord het is afgeleid). In het tweede bedrijf zijn de ouders, knal, vlot, modern en leuzig. Er zat 'n flinke dosis narrenwijsheid in: Als de kinderen te modern zijn, hebben de ouders verdriet, en als Papa en Mama de oppervlakkige, lichtzinnige modernelingen spelen, dan huilen de kinderen van ellende. Het goede moedertje had nogal een zware stem, maar Ans wandelde bevallig wiegend op haar hoge steltbenen als een toonbeeld van de lange slanke lijn.

Na de pauze werd een ernstig stuk gespeeld. Voor de kleintjes was het niets, maar wij hebben volop meegeleefd met Wilko de Hondt, dien rasechten Nederlander, kloek, rechtuit eerlijk en onomkoopbaar. De regisseur had aandacht besteed aan de kleinste finesses in samenspel, tempo en décor, waardoor een sluitend spel en een bondig geheel bereikt werd, dat sterk sprak tot de toehoorders. De Indische sfeer was goed getroffen. Alleen wist de grimeur blijkbaar niet, dat de Hollanders in Indië, jong noch oud, een blos op de wangen hebben en de Javaanse bediende liet een steek vallen, toen hij bij het aanbieden van een glas water geen presenteerblad gebruikte. Een woordje van kritiek anders wordt ons oordeel niet au serieus genomen.

RAADSELRUBRIEK.

Er kwamen weinig oplossingen binnen van de raadsels in No. 5. J. Walraven gaf goede oplossingen van No. 1 en 3; H. v. d. Meulen loste de Nrs. 2 en 3 goed op; B. Vogels had alleen No. 2 goed; B. Schuld alleen No. 1 en J. B. van Soest alle drie de raadsels. De laatste heeft o. i. het meeste recht op een prijs. Hij voegde bij raadsel I de verklarende woorden: snoep, 'n krop sla, een tik op het gezicht. Wenst hij met deze dingen beloond te worden? Hij ga naar de winkel van Sinkel, waar hij, met uitzondering van kropsla, deze zaken kan krijgen.

MAARTRAADSEL.

Geef andere woorden voor: 1 Stevig 2 Uitgang (Frans) 3 Naast (Brabants) 4 Eetwaar te verkrijgen op brood- of bloembon 5 Iemand, die jaagt. 6 Kletspraat. 7 'n Jaargetijde. 8 Deel van een huis. 9 Jongensnaam.

Zet men de eerste letters van de gevonden woorden naast elkaar, dan ontstaat een naam, die onafscheidelijk met de maand Maart verbonden is.

Jovadesch.

RAADSEL No. 2. Zet op de punten woorden volgens bijgaande beschrijving. Verticaal ontstaat uit de eerste letters een aansporing.

1 . afkorting van het latijnse woord heil.
2 . . afkorting civiel ingenieur.
3 . . . 'n beet.
4 . . . . tegengestelde van mis.
5 . . . . . bijenhouder.
6 . . . . . . gemalin van de Germaanse god Odin.
7 . . . . wat bij zagen ontstaat.
8 . . . . uitgestrektheid, omvang.
9 . . . . wordt gebruikt bij aardrijkskunde.
10 . . . . pijnbank.
11 . . . . gevaarlijk wapen in strijd ter zee.
12 . . . . nasporing.
13 . . . . rang in het leger.
14 . . . . . . equator.
15 . . . . . . wordt in de hoogste klas veel aan gedacht.
16 . . . . . spijker.
17 . . . . hemelbol.
18 . . . afkorting Wetboek van Koophandel.
19 . . slee.
20 . twintigste letter v. h. alphabet.

Historicus.

RAADSEL No. 3. Drie mannen staan met hun vrouwen aan de oever van een rivier. Zij willen naar de overkant, er is echter maar één klein roeibootje, waar twee personen tegelijk in kunnen. De mannen willen hun vrouwen niet in gezelschap van één van de andere mannen, zonder dat ze er zelf bij zijn.

Hoe moet het lastige gezelschap onder zulke omstandigheden de andere oever bereiken?

J. Walraven.

K 1913